

שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו

111-4567

בעת האחרונה, מחמת אי-ידיעה, החל לפשות במחנה שלומי-אמוני-ישראל נגע ישן-נושן, של משחק ב"קלפים" (באידיש: קארט"ן), המוכרים בשם "גזקר". בדורות העבר ידוע היה לרבים, כי מדובר במשחק אסור – גם כאשר הוא נערך ללא כסף – משום שמקורו בצד הטומאה, רחמנא ליצלן. בדורנו נשתכח הדבר. המשחק החל מופץ במתכונתו המקורית, ככרטיסי נייר, וגם כתוכנת מחשב, וההתעסקות בו קנתה לה שביתה אף בקרב התלמידים הצעירים בבתי-החינוך. על-פי בקשת רבנים ומחנכים, חרזנו צרור של אמרות, עובדות וסיפורים מגדולי-ישראל העוסקים בנידון זה, כדי להביא את חומרת הדבר לידיעת בני דורנו.

111-4567

111-4567

111-4567

111-4567

גאון הקדוש, רבי אלכסנדר זיסקינד מהורודנא, בספרו הקדוש והנודע, "יסוד ושורש העבודה" (שער י"ב פרק א'), כותב

לאמור:

"וכל איש הירא וחרד לדבר ה', ירחיק בניו מנעוריהם שלא יכירו כלל צורתם של הקליפות (– כינוי לכוחות הטומאה) האלו, הקארטי"ן (– משחק הקלפים) — — —

וכה כותב סניגורן של ישראל, הגאון הקדוש, רבי לוי יצחק מבארדיטשוב, בספרו הקדוש, "קדושת לוי" (דרושים לחנוכה, אחרי פר' מקץ):

"בעוונותינו הרבים, נפרצה פירצה באחינו בית ישראל, לשחוק בקארטיין (– קלפים), וקל בעיניהם דבר זה. אבל הוא יודעים, שבכל קאר"ט וקאר"ט (– קלף וקלף) יש בוודאי קליפה גדולה, אשר לא ראוי להזכירה..."

"דעו אחי ורעי, כמה מכשולות יש בשחוק (– במשחק) הזה... שמטמאים את עצמם בקליפות אשר אין ראוי להביא תוך הפה" – – –

ומוסיף וכותב גם הגאון הקדוש, רבי צבי אלימלך מדינוב, בספרו הקדוש, "בני יששכר" (מאמרי חודש כסלו, מאמר ב' סי' י"ב):

"...תתבונן גודל האיסור והפגם הנעשה בנפש מי שעוסק, חס ושלום, בשחוק הקארטיין (– במשחק הקלפים) – בגימטריא (– קרט"ן): "שטן" – אשר המציאה הקליפה בימי שליטת היוונים" – – –

סיפר הגאון הקדוש, רבי גדליה אבדק"ק ליניץ, בעל ה"תשואות חן", מתלמידי הבעל-שם-טוב הקדוש:

באחת הקהילות היה מעשה בספר-תורה, אשר מדי שבוע בשבוע מוצאים היו בו טעויות ושגיאות. כל התיקונים שבוצעו בו לא הועילו, ובכל פעם שקראו בספר, נמצא בו פגם חדש. הואיל ולא נמצא פיתרון

לתעלומה, יצאה משלחת מיוחדת מטעם הקהילה בנסיעה למז'בוז',¹²³⁴⁵⁶⁷ כשספר־התורה הנידון עימם, כדי לשמוע את חוות דעתו הקדושה של איש האלקים, מרן הצדיק הקדוש, רבי ישראל בעל־שם־טוב, לפשר התופעה המוזרה והמסתורית.

הגיעו השלוחים למז'בוז', נכנסו עם ספר־התורה אל הקודש פנימה,¹²³⁴⁵⁶⁷ וסחנו לבעל־שם־טוב דברים כהווייתן. ביקש הבעל־שם־טוב לראות את הספר, וזה הונח על השולחן ונפתח למראה עיניו הטהורות.

לאחר שנתן את עיניו בספר התורה, נענה הבעל־שם־טוב וגילה לאמור:

"את כתיבתו של ספר־תורה זה, מימן חוכר יהודי. הלה, השכיר חדר בפונדקו למשחקי קלפים, ומדמי השכירות שקיבל, שילם לסופר סת"ם, כדי שיכתוב לו את ספר־התורה.¹²³⁴⁵⁶⁷

"הסופר"¹²³⁴⁵⁶⁷ הדגיש הבעל־שם־טוב הקדוש — "כתב את ספר־התורה בכל הכוונות הראויות והרצויות! ספר־התורה, כתוב כפי כל דקדוקי ההלכה הנדרשים! ואולם, העובדה, שהממון ששולם עבור כתיבת הספר, עבר איכשהו דרך צינור הקשור עם טומאת הקלפים, היא הגורמת שספר התורה יפסל ויחזור ויפסל ללא הרף.

"ולהווי ידוע לכם, כי לספר־התורה הזה לא תהיה תקנה עולמית!" — סיים הבעל־שם־טוב את דבריו.

בקהילת־קודש צאנו, התגורר לפני למעלה ממאתיים שנה, גאון וקדוש, בשם רבי אברהם שפירא, אשר עמד בראש ישיבה במתא והרביץ תורה לתלמידים. מלבד גאונותו בתורת הנגלה, נודע גם כאיש אלקים קדוש וכמקובל אלוקי, אשר ידיו רב לו בתורת הרז.

בתקופה ההיא, הצליח מעשה שטן, להחדיר נוהג קלוקל בשולי הקהילות היהודיות באירופה, אשר הפך את משחק ה"קלפים" הטמא לאחד מסממני ימי החנוכה. הקלקול נבע מחוגי עמי־הארצות, אשר לא משכו את ידיהם אפילו ממשחקים בכסף, ככל חוקות הגויים אשר סביבותיהם, למרות היות הדבר איסור הלכתי חמור, ואט־אט חדר הדבר גם אל חוגים מעודנים יותר, אשר הירשו לעצמם לשחק במשחק, אם כי ללא כסף.

גדולי ישראל שבאותו הדור, נחלצו חושים לבלום את הפירצה והירבו לדרוש ברבים, על אודות האיסור החמור הכרוך במשחק זה והטומאה הקשה והנוראה השורה על כרטיסי המשחק בעצמם ועל הדמויות המופיעות עליהם.

באחד מימי החנוכה, נכנס רבי אברהם שפירא לבית־מדרשו שלא בשעה מקובלת, והופתע לגלות את תלמידי ישיבתו, כשהם יושבים ומשחקים בקלפים. רבי אברהם נחרד ונלפת ממראה עיניו, ונותר לעמוד תחתיו כהלום רעם. התלמידים הצעירים, אשר לא היו מודעים לחומרת הדבר, נדהמו מתגובתו הקשה של רבם ולא ירדו לסוף דעתו.

לאחר שהתעשת ונרגע קימעה, קרב רבי אברהם אל תלמידיו, והחל להעביר את ידו הקדושה על עיניהם, בזה אחר זה. הואיל ועשה כן, נפקחו עיניהם, והם החלו לראות את הדמויות המצויירות על

הקלפים, כדמויות חיות, מבהילות ומאויימות. אימה חשיכה גדולה נפלה על התלמידים הצעירים, ולבם יצא מפחד.

מחיר 1234567

פתח רבי אברהם וסיבר את אוזניהם לאמור:

"מעתה תדעו, כי הדמויות המצוירות על כרטיסי המשחק הטמא הלזה, אינן ציורים דוממים בעלמא, כי אם דמויות טמאות של "קליפות" קשות מצד הסטרא-אחרא, רחמנא ליצלן!" — — —

מני אן, לא ההין עוד אף תלמיד מבני הישיבה לשלוח את ידו אל כרטיס מברטיסי המשחק הטמא הלז, וגם ליתר בני הקהילה, אשר שמעו את אשר אירע בישיבה, היה הדבר ללקח מאלף, לאפרושי מאיסורא.

מחיר 1234567

מחיר 1234567

וכה סיפר הגאון הקדוש, איש האלקים, רבי ישראל, המגיד מקוז'ניץ, מעשה שהיה בדידו:

בבן שבע שנים היה רבי ישראל, וכבר מוטלת היתה כסתו בין יושבי בית-המדרש כאחד הגדולים, כשהוא שוקד על תורתו יומם-ולילה מאין הפוגות. ילד טיפוחים היה המגיד להוריו, אשר זכו להתברך בו לעת זקנתם, ונצור היה אצלם כבבת עינם. ברם, עם כל הקושי לראות את הנער הרך מדיר שינה מעיניו עד אחרי חצות-לילה, ולעתים, אף עד קרוב לעלות-השחר, לא עצבו אביו מימיו לאמור, מדוע אחרת שבת בבית-המדרש. שכן, לא היה דבר בתודעתם, אשר

עמד לפני שקידתו העצומה והתעלותו של הבן היקר במעלות התורה
והיראה. ^{אוצר חכמת} ^{אח"ח 1234567}

רק פעם אחת בלבד, ביקש רבי שבתי, האב, מבנו, רבי ישראל, שלא
להעריב בבית־המדרש כדרכו, ודרש ממנו בתוקף, לעלות על יצועו
בשעה מוקדמת. היה זה בלילו הראשון של חנוכה.

מאחורי הפרגוד נודע לו, לרבי שבתי, כי אשתקד באותו הלילה,
התכנסו להם נערים מנערים שונים בפרוודור בית־המדרש ושיחקו
בקלפים, כפי הנוהג הקלוקל אשר פשה בימים ההם. לפיכך, חושש
היה, שמא יחזור הדבר על עצמו גם השנה, ולא אבה, כי ילכד, חלילה
וחס, בנו מחמדו, ברשת המזורה של אותה טומאה.

ואולם, הינוקא הקדוש, רבי ישראל, אשר נפשו השוקקה כמהה
ללימוד התורה, לא יכול היה להשלים עם ביטול התורה שעלול היה
להיגרם לו עקב כך, באשר בבית אביו האביון, לא נמצאו הספרים
הדרושים ללימודו. החל הוא, איפוא, מתחנן על נפשו לפני אביו, אשר
מעולם לא מנע ממנו את שאלתו, כי יסיר את התנגדותו ויניח לו
לשקוד על תלמודו בבית־המדרש כאשר בשאר לילות השנה.

במקום שסכנת קליפת־הקלפים ריחפה, נעשה רבי שבתי, האב
הרחום, כאכזר, ולא שעה אל תחנוני הבן ואל הפצרותיו. אך הנער
הקדוש לא הירפה ולא חדל להפציר, והבטיח חזור והבטח, כי לא
יקרב אפילו למחיצתם של נערים המשחקים בקלפים. עד אשר נאלץ
היה האב להיכנע, אך הקדים לכך תנאי תחילה: הוא שלף מאחד
הארונות שבבית נר קטון, אשר לא היה בו לדלוק כי אם שעה קצרה
בלבד, מסרו לנער והיתנה:

"כל עוד ידלק הנר — רשאי אתה ללמוד. אך מיד בהיכבותו, עליך
לשוב הביתה!"

הסכים הנער הקדוש לתנאי, ויצא בריצה ובדיצה לבית־המדרש.

אוצר החכמה

1234567

לימודו הטהור של הנער השקדן, מעורר היה נחת־רוח גדולה בשמים. לפיכך, נעשה לו נס, והנר הקטן דלק כל הלילה! הוא ישב לו, איפוא, וגרס את משנתו ללא הרף, בחשק ובהתלהבות עצומים, מבלי לחוש ולהבחין כלל, כיצד חולפות להן שעות הלילה ואור הבוקר הולך ומפציע. רק כאשר דעך הנר שלפניו וכבה, קם רבי ישראל ממקומו ומיהר לרוץ הביתה, כדי לקיים את תנאו.

בבית, קיבל אביו את פניו בזעף נורא. כסבור היה, כי הבן הקדוש, לו זכה בערוב ימיו, נכשל, חס ושלום, ונלכד ברשת הקלפים הטמאה. מתוך חובת החינוך המוטלת על כתפיו, נאלץ רבי שבתי לכבוש את רחמיו, והיכה את בן־זקונו מחמל נפשו, מכות נמרצות ונאמנות — — —

1234567

אוצר החכמה

"אבי, זכרוננו לברכה, הכירני היטב" — סיים המגיד הקדוש את סיפורו — "והוא ידע, כי לא אוציא מפי דבר שקר. גם אני ידעתי, כי לוא אך אספר לאבי את האמת, כי חס־ושלום לא נגעתי בקלפים ולא התקרבתי אליהם, אלא ישבתי ולמדתי כל הלילה ללא הרף, כשהנר בוער ואינו כבה — הוא היה מאמין לי ללא כל פקפוק! ברם, סבור הייתי, כי אסור לי להציל את עצמי בכבוד התורה, לפיכך, העדפתי לסבול את שבט אבי בדומיה ולא השבתי דבר!" — — —

— — —

עד כדי כך, גדול היה חששם של אבות ישרים בדורות הקודמים, מפני התקרבות כלשהי של בנם לאותה טומאה איומה, הטמונה במשחק הקלפים!

— קיז —

אוצר החכמה 1234567
אוצר החכמה 1234567

אחד מנכדי הגאון הקדוש, רבי ברוך מגורליץ, בן הגאון הקדוש, רבן של ישראל, בעל ה"דברי חיים" מצאנו, עשה פעם את דרכו ברכבת, אישם באירופה. תוך־כדי מהלך הנסיעה, ניגש אליו יהודי חסיד מן הנוסעים והעלה את השערותו לאמור:

"הכרת פניכם עונה בכם, כי מנכדי הצדיק מגורליץ אתם!"

אוצר החכמה
אוצר החכמה
אוצר החכמה
אוצר החכמה

לאחר שקיבל אישור להשערותו, המשיך הלה ואמר:

"זכיתי להימנות על חסידי זקינכם הקדוש, ונסיעות רבות ערכתי גורליצה. על אחת מאלו אספר לכם!"

וזה הסיפור אשר סיפר:

אוצר החכמה

היה הדבר בעיצומו של חורף, במהלך אחת הנסיעות שערך אותו חסיד לגורליץ. לילה אחד, לאחר יום שלם של טלטולי דרך קשים בכפור ובשלג, הגיע, רטוב עד לשד עצמותיו וקפוא כולו, לפונדק על אם־הדרך. מסביב, השתרע ישימון אפל לכל מלוא העין, מצופה כולו במעטה מושלג, ומלבד אלומות האור הדקות שבקעו מחלונות הפונדק, לא נראה שום נצנוץ של אור באופק. עצם המפגש עם בית מיושב בלב הישימון, מילא את לבו של החסיד בשמחה, ובעוד שפתותיו ממלמלות תודה לא־ל עליון, אשר זימן לראשו קורת־גג בליל בלהות שכזה, התקרב אל הפונדק והקיש על שעריו.

בריח חרק, צירים ייללו, והפתח הנכסף נפתח בפני החסיד התשוש והמצונן. הוא עט פנימה, הישר אל עבר האח המוסקת, והטיל עצמו על כסא סמוך. הוא כבר פצה את פיו כדי להזמין לעצמו כוס חמין ומטעמת, כאשר הגיע לאוזניו קול הוללים, אשר החלו למחות

- קיח -

נמרצות באוזני הפונדקאי, על אשר איפשר לאורח ה' חסידאק' — בניני גנאי של יושבי־קרנות לחסידים ועובדי ה' — להיכנס ולהסתופף עימם תחת קורת גג אחת.

היתה זו חבורה של סוחרים קלי־עולם, 'בני טובים' מזרע ישראל, אשר ישבו ליד אחד השולחנות ושיחקו במשחק הקלפים הטמא. מסתבר, כי מזג־האוויר הקשה גרם להם לעצור באמצע נסיעה אל יריד מרוחק, והפונדק הנוכחי היה הברירה היחידה לקורת־גג שעמדה בפניהם. לאחר שעות ארוכות ששהו במקום, אשר במהלכן הירשו לעצמם ליהנות מכל הטוב האצור במזווה של הפונדק בסכום הגון ונכבד, חשו עתה הסוחרים את עצמם כבעלי המקום, ודרשו, איפוא, מן הפונדקאי, לסלק את החסיד הבלתי־קרוא ממחיצתם.

כאשר היסס הפונדקאי, בעל הלב היהודי, למלא אחרי ההוראה האכזרית ולשלח את ההלך חסר־האונים והקפוא בחזרה אל הלילה האפל ואל הכפור הנורא — קמו כל הסוחרים באחת על רגליהם ואיימו לעזוב את המקום תיכף ומיד, מבלי לשלם לפונדקאי את חובם המגיע לו. בצר לו, עמד כבר הפונדקאי לבצע את בקשתם, אלא שאז, נתיישבו לפתע הללו בדעתם והסכימו לבוא עם ההלך החסיד לכלל 'פשרה'.

"אם תיאות לשחק עמנו בקלפים, ולוא רק משחק אחד בלבד" — אמרו לו — "נסכים כי תישאר בפונדק עד הבוקר!" — — —

הברירה שעמדה לפני החסיד היתה קשה ביותר. הרעב, הצמא, העייפות והקור, חברו יחדו כדי להכריעו בנסיון הקשה שנקרה לפניו. האפשרות כי יאלץ לצאת החוצה ולהמשיך לכתת את רגליו

אוצר החכמה

בחשיכה ובכפור, נראתה בעיניו כפיקוח־נפש לכל דבר, והוא החליט, ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ, כי אין לו מנוס מלהסכים לדרישתם.

ההסכמה ניצבה כבר על דל־שפתיו, כאשר לפתע־פתאום, הופיעה לנגד עיניו דמות דיוקנו של רבו הקדוש מגורליץ, והוא ראה בעליל, כיצד מחווה לו הרבי באצבעו לאות שלילה, לבל יסכים לתנאי המוצב בפניו. ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ

"אה!" — רחה החסיד את המחזה מנגד עיניו, כשהוא מעודד את עצמו כי אין זה אלא דמיון בעלמא, ואזר עוז לפתוח ולהביע את הסכמתו לשחק. אלא שאז, הופיעה שוב דמותו של הרבי מגורליץ לנגד עיניו, וידו הקדושה מסמנת ל'לאו'.

עתה, כבר ברור היה לו, כי אין זה דמיון שווא. הוא נטל מיד את תרמילו לידי, ניגש בצעדים נמרצים אל הדלת ויצא החוצה כלעומת שבא. כל הלילה המשיך לצעוד, כשפניו מועדות בנחישות גורליצה — — — ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"כ

כאשר הגיע לגורליץ, כתב 'קוויטל' ונכנס אל הקודש פנימה. ויהי, אך הושיט את ידו אל עבר הרבי ל'שלום', נענה הצדיק ואמר כאל־עצמו:

"אכן! רבי, המונע מחסיד הנמצא במרחק של חמישים מיל מלשחק בקלפים — רשאי וראוי לקרוא קוויטל!" — — —

בעיר טשענגער שבהונגריה, כיהן פאר ברבנות, הגאון הקדוש, רבי אשר אנשיל הלוי יונגרייז, בעל ה"מנוחת אשר", אשר שמו הלך לפניו כגאון בנגלה ובנסתר, בעל מופת ופועל ישועות.

ערב אחד, הגיעה אחת מבנות הקהילה לפני הגאון, וכשדמעתה על לחייה תינתה בפניו את מר-לבה:

בעלה, אשר נמנה על חברי הקהילה והצטיין עד לאחרונה כיהודי חרד לכל דבר, נתפס לאחרונה לחבורה של משחקי קלפים, הפועלת בחשאי בתוך הקהילה, והוא מבלה עימם בצוותא את לילותיו במשחקים אלו. מאז שהצטרף לאותה חבורה, החל לזלזל בשיעורי התורה הקבועים שהיו לו, עד כי חדל מהם לגמרי. הוא אף החל להקל ראש בתפילה ובקיום המצוות, וגם את פרנסתו הזניח באופן חמור. להיטותו למשחקי הקלפים הפכה להתמכרות של ממש, ומדי יום ביומו, עם רדת הערב, מתעלם הוא מן העין עד עלות-השחר של יום המחרת ומבלה עם חבריו במשחקי הקלפים.

זה מספר פעמים — המשיכה לספר — שגמרה אומר לבוא אל הרב כדי לגולל את הדבר באוזניו, אלא שהבושה מנעה זאת ממנה. אך הערב, באו מים עד נפש, ועל כן החליטה לגבור על רגשי הבושה ולבוא ולספר את הדברים, ויהי מה.

באותו הערב, חל יום השנה לפטירת אביו של האיש. מדי שנה בשנה, בימי הזכרון של הוריו, נוהג היה להקדיש את הלילה ללימוד משניות לעילוי נשמתם, וללימודים נוספים כיוצא בכך. אולם, הפעם, גברה תאוות משחק הקלפים גם על זאת, והוא עזב גם הערב את הבית, מבלי להתחשב כלל ביום-הזכרון של אביו.

"אם עד כדי כך הגיעו כבר הדברים" — סיימה את דבריה במר־נפש
 — "הרי שלא נותרה לי עוד כל תקווה, והנני חפצה לדרוש ממנו
 גט־פיטורין! אינני יכולה להמשיך לדור עימו בכפיפה אחת!"

לאחר רגעים של דומייה הוסיפה:

"ואולי עוד לא אפסה התקווה לגמרי? אולי, בכל זאת, יהיה בכוחו
 של הרב להחזירו למוטב?" — — —

פניו של הרב בערו בלהט עילאי נורא, שלא מעלמא הדין. הוא קם
 ממקומו, נכנס לבית־מדרשו אשר סמוך היה לחדרו, והחל פוסע
 נמרצות לאורכו, הלוך ושוב, בשכולו תפוס בשרעפים. לאחר שעה
 ארוכה, התעשת הרב מהגיגיו, ובנימה נמרצת הפטיר:

"לכי לשלום! מחר, בעזרת השם, יבוא הדבר על תיקונו!" — — —

בבוקרו של יום המחרת, שינה הרב ממנהגו, ולא התפלל תפילת
 שחרית בבית־מדרשו הפרטי. תחת זאת, פנה ללכת לבית־הכנסת
 העירוני.

כאשר החל המניין הראשון בתפילה, חלף הרב בין השורות וסקר
 במבטו את המתפללים. משלא מצא ביניהם את האיש המבוקש,
 התיישב על מקומו ללמוד, כשהוא ממתין למניין הבא.

לקראת המניין השני, הגיע, אכן, האיש המבוקש. פנה אליו הרב
 ושאל:

"דומני, כי יש לך 'יארצייט' היום — הלא כן?"

"אכן!" — אישר הלה — "יום השנה לפטירתו של אבי, חל היום!"

פנה הרב אל עבר הקהל ואמר בבקורת־רוח:

"הו! יש לו 'יארצייט' היום. יהיה לנו היום 'תיקון' גדול ונאה!" — — —

המתפללים, שמעו כן תמהו. בקיאים היו באורחות רבם הגדול, ונהיר היה להם, כי 'תיקונים' של יין־שרף ומגדנות אינם אמורים לשמח את לבבו, ובוודאי שלא להעסיקו לפני התפילה. וכך, מתוך אותה חידה, עמדו להתפלל את תפילת השחרית, כשבעל־ה'יארצייט' דן עובר לפני התיבה.

אוצר החכמה

הקהל סיים את תפילת הלחש, ובבית־הכנסת המשיכה לשרור דומיה של הדרת־קודש, תוך המתנה לסיום תפילתו של הרב, אשר האריך כדרכו. שליח־הציבור, אשר היה עייף כדבעי, לאחר שבילה את הלילה החולף במשחק הקלפים, השעין בינתיים את ראשו על העמוד, ומבלי משים, החלו שמורות עיניו להיעצם. כאשר סיים הרב את תפילתו, ושליח־הציבור בושש להתחיל בחזרת התפילה, החלו קריאות "נו!" להישמע מכל עברי בית־הכנסת. אולם, הרב מיהר להסות את הקהל, ואותת להם בידו להחשות ולהחריש. התברר, כי שליח־הציבור שקע בתרדמה עמוקה — — —

הרב, אשר מקומו היה סמוך לעמוד, היפנה את מבטו אל עבר בעל־התפילה הנרדם, והתבונן בו בריכוז רב. הקהל, הבחין מיד, כי המחזה המוזר המתרחש לעיניו צופן רז נעלם, והחל להצטופף מסביבו של הרב, כדי לחזות טוב יותר במתרחש, ובמה שעוד עתיד, אולי, להתרחש.

חלפו רגעים ארוכים, ולפתע, פרצה מפיו של בעל-התפילה צעקה
אדירה:

אזהרה 1234567

— — — "גוֹ-קֶר" — — —

אזהרה 1234567

הקהל נרעש ונדהם. מסתבר, כי בתוך שנתו חלם האיש כי משחק
הוא בקלפים, והתרועה שפרצה מפיו באה, לרגל 'זכייתו' בקלף יקר...

עם הצעקה, הקיץ שליח-הציבור מתרדמתו, ומצא את עצמו
במעמד מביך מאין כמותו: עומד הוא לפני העמוד, מעוטף בטלית
ומעוטר בתפילין, כשמסביבו ניצבים הרב וכל הקהל הקדוש, אשר
שמעו זה עתה מפיו את שמו של אחד הקלפים, ומתבוננים בו בעיניים
קמות — — —

האיש נשבר על-אתר. הוא הפיל עצו ארצה למרגלות הרב וקרא
בקול בוכים מנהמת לבו:

אזהרה 1234567

— — — "רבי! מבקש אני לחזור בתשובה!" — — —

"אל דאגה!" — החזיר לו הרב ברוגע — "הרי מראש הבטחתי, כי
יהיה כאן היום 'תיקון' גדול!" — — —

בהוראת הרב, הסתלק בעל-ה'יארצייט' מן העמוד, כשהרב מצווה
עליו ללכת לטבול במקווה, ולאחר-מכן לשוב הלום, ביחד עם הקלפים
שיש לו בביתו.

בינתיים, ניגש אדם אחר אל העמוד, כדי להשלים את חזרת הש"ץ
ושאר התפילה.

— — —

עם תום התפילה, קרא הרב לאיש, אשר הספיק כבר לשוב מן הטבילה ואף הביא עמו את הקלפים, והורה לו להתלוות עמו לביתו. אף אחד מן המתפללים באותו מניין, לא פנה ביום ההוא לביתו ולעסקיו, וכל הקהל הקדוש צעד בעקבות הרב, איש לא נעדר. בהגיעם אל בית הרב, הורה הרב לכל הקהל להיכנס לבית־מדרשו הפרטי, ואילו הוא ובעל ה'יארצייט' נכנסו לבדם אל חדר־הרב הסמוך.

וְהָיָה

דממת תהום שררה בבית־המדרש, עד כי ניתן היה לשמוע את הלמות הלבבות. מבעד לדלת החדר הסגורה, שמעו בבירור את קול הרב הקורא וידוי, כשהאיש חוזר אחריו מילה במילה, בבכיות נוראות.

לאחר שנסתיימה אמירת הוידוי, נשתרר בחדר שקט עמוק, אשר נמשך רגעים אחדים. לפתע, פרץ האיש בזעקות נוראות וקרא:

”די, רבי! די! יותר לא אשחק בזה!” — — —

אָנֶצֶר חֲכָמָה

ואז נשמע קולו של הרב, כשהוא משיב ואומר:

אָנֶצֶר חֲכָמָה

”הרואה אתה עם מי אתה משחק?!” — — —

לאחר שיצא מחדר הרב, פתח האיש וסיפר לקהל הנאספים את אשר אירע בחדר הרב פנימה:

לאחר סיום ה'וידוי', הורה לו הרב, להשליך הקלפים על פני החדר ארצה. באותו הרגע, קמו ויצאו מתוך הקלפים הפזורים, דמויות מאויימות בצורת בני־אדם, אשר החלו לחולל סחור־סחור בריקודים מטורפים. פחד אימים נפל על האיש, והוא החל לזעוק ולבקש על נפשו מאת הרב, כי יסלק את המזיקים הללו מנגד עיניו. אוֹ־אז, הראה לו הרב באצבע ואמר:

”הרואה אתה?! אלה הם חבריך למשחק! עימם אתה יושב ומשחק!
אלו הן ה'קליפות' הטמאות השורות על הקלפים, והם־המה אשר
בחברתם חשקת!”

לאחר מכן, הורה לו הרב ללכת אל יתר בני חבורת הקלפים, לספר
להם את אשר ראו עיניו, ולהזהירם בשם הרב, כי אלמלא יסתפקו
בשמיעת הדברים גרידא וישכילו לחזור בהם מדרכם הרעה, כי אז
יאלץ הרב לטפל גם בהם באופן אישי, ובכלל לא בדרך־כבוד — — —
מאותו היום, טוהרה טשענגער ממשחקי הקלפים, ואותו אדם חזר
להיות ירא וחרד כאשר היה מימי קדם.

הוצר החכמה

הוצר החכמה